

บทสรุป การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในบทนี้เป็นการเสนอการสรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ซึ่งจะกล่าวถึง วัตถุประสงค์ของการวิจัย สมมติฐานการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

วัตถุประสงค์ทั่วไป

เพื่อศึกษาผลของการจัดสิ่งช่วยให้เกิดความคิดรวบยอดเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษทั้ง 4 แบบ ที่มีต่อการอ่านเข้าใจเรื่องของนักเรียนที่มีระดับความสามารถในการอ่านเข้าใจเรื่องภาษาอังกฤษต่างกัน ตลอดจนศึกษากิริยาร่วมระหว่างระดับความสามารถในการอ่านเข้าใจเรื่องและแบบของการจัดสิ่งช่วยให้เกิดความคิดรวบยอดเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษ

วัตถุประสงค์เฉพาะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่อ่านเนื้อเรื่องแบบการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อ แบบการใช้ภาพสี่ประกอบระหว่างเรื่อง แบบการใช้คำถามจัดนัยประกอบท้ายเรื่อง และแบบเนื้อเรื่องธรรมดา
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีระดับความสามารถในการอ่านเข้าใจเรื่องภาษาอังกฤษสูง และนักเรียนที่มีระดับความสามารถในการอ่านเข้าใจเรื่องภาษาอังกฤษต่ำ
3. เพื่อศึกษากิริยาร่วมระหว่างแบบของการจัดสิ่งช่วยให้เกิดความคิดรวบยอดเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษ และระดับความสามารถในการอ่านเข้าใจเรื่องภาษาอังกฤษ

สมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานเป็นสิ่งที่ผู้วิจัยคาดการณ์ไว้ล่วงหน้า ตั้งขึ้นเพื่ออธิบายข้อเท็จจริง เรื่องใหม่ หรือพฤติกรรม และยังใช้เป็นเครื่องชี้ทิศทางของการวิจัย ดังนั้นการวิจัยในครั้งนี้จึงได้ตั้งสมมติฐานไว้ 3 ข้อดังนี้

1. ถ้าให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษ 4 แบบคือ แบบการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อ แบบการใช้ภาพสี่ประกอบระหว่างเรื่อง แบบการใช้คำถามประกอบท้ายเรื่อง และแบบเนื้อเรื่องธรรมดา นักเรียนจะได้คะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านเรื่องภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
2. ถ้าให้นักเรียนที่มีระดับความสามารถในการอ่านเข้าใจเรื่องภาษาอังกฤษต่างกัน อ่านเนื้อเรื่องที่มีการจัดสิ่งช่วยให้เกิดความคิดรวบยอด 4 แบบ นักเรียนที่มีระดับความสามารถในการอ่านเข้าใจเรื่องภาษาอังกฤษสูง จะได้คะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านมากกว่า นักเรียนที่มีระดับความสามารถในการอ่านเข้าใจเรื่องภาษาอังกฤษต่ำ
3. ถ้าให้นักเรียนที่มีระดับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงและต่ำ อ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษ 4 แบบคือ แบบการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อ แบบการใช้ภาพสี่ประกอบระหว่างเรื่อง แบบการใช้คำถามอัตรนัยประกอบท้ายเรื่อง และแบบเนื้อเรื่องธรรมดาแล้ว การอ่านเรื่องภาษาอังกฤษ ทั้ง 4 แบบ จะส่งผลต่อคะแนนวัดความเข้าใจในการอ่านเรื่องภาษาอังกฤษแตกต่างกันออกไป ตามระดับความสามารถในการอ่านเข้าใจเรื่องภาษาอังกฤษ หรือมีกิจกรรมระหว่างแบบของการจัดสิ่งช่วยให้เกิดความคิดรวบยอดเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษ และระดับความสามารถในการอ่านเข้าใจเรื่องภาษาอังกฤษ

วิธีดำเนินการวิจัย

เนื่องจากการวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง เพื่อให้การดำเนินการวิจัยเป็นไปอย่าง น่าเชื่อถือ ผู้วิจัยจึงได้วางแผนการทดลองไว้ดังนี้

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 240 คน แบ่งเป็นนักเรียนกลุ่มที่มีระดับความสามารถในการอ่านเข้าใจภาษาอังกฤษสูง 120 คน และนักเรียนกลุ่มที่มีระดับความสามารถในการอ่านเข้าใจภาษาอังกฤษต่ำ 120 คน จากโรงเรียนเคหะปิดตนยานุกูล และโรงเรียนบุญจุม-ราชูทิศ ปัตตานี

แบบแผนการวิจัย

แบบแผนการวิจัยที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบหลายองค์ประกอบสอบหลังครั้งเดียว

(Posttest only in Factorial Design)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีดังนี้

1. เนื้อเรื่องมี 2 เรื่อง คือ Plant a Tree for a Greener World และ Culture : Body Language แต่ละเรื่องมี 4 แบบคือ แบบการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อ แบบการใช้ภาพสี่ประกอบระหว่างเรื่อง แบบการใช้คำถามอรรถนัยประกอบท้ายเรื่อง และแบบเนื้อเรื่องธรรมดา
2. แบบทดสอบวัดความเข้าใจเนื้อเรื่อง เรื่อง Plant a Tree for a Greener World จำนวน 20 ข้อ และเรื่อง Culture : Body Language จำนวน 15 ข้อ
3. แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านเข้าใจเรื่องภาษาอังกฤษจำนวน 50 ข้อ เพื่อใช้แยกกลุ่มนักเรียน
4. กระดาษคำตอบ
5. นาฬิกาจับเวลา

วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการในการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

ขั้นเตรียมการ

1. เตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ซึ่งประกอบด้วยเนื้อเรื่องจำนวน 2 เรื่อง แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน 3 ฉบับ กระดาษคำตอบ นาฬิกาจับเวลา รายชื่อนักเรียน
2. เตรียมห้องทดลอง ใช้ห้องเรียนประจำของโรงเรียนแต่ละโรงเรียนที่เป็นโรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง
3. เตรียมนักเรียนแต่ละโรงเรียนเข้ารับการทดลองตามรายชื่อที่ส่งเข้ารับการทดลองตามเงื่อนไขต่าง ๆ

ขั้นทดลอง

1. ผู้วิจัยเรียกชื่อผู้รับการทดลองและแจกเนื้อเรื่องแต่ละเงื่อนไขตามที่กำหนดไว้

2. ซึ่งแจ้งวิธีการทดลอง ผู้วิจัยจะให้ผู้รับการทดลองอ่านคำชี้แจงและทำความเข้าใจให้ดีเสียก่อน แล้วลงมืออ่านพร้อมกัน และทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านติดต่อกันไปเลย โดยเรื่องแรกใช้เวลา 35 นาที เรื่องที่สอง 30 นาที

การให้คะแนน

ผู้วิจัยนำกระดาษคำตอบของนักเรียนแต่ละคนมาตรวจให้คะแนน คำตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดหรือไม่ตอบ หรือตอบหลายตัวเลือกให้ 0 คะแนน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้สถิติต่าง ๆ ดังนี้

1. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้สูตร KR-20
2. หาค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนที่วัดได้จากกลุ่มต่าง ๆ
3. ทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวน โดยใช้วิธีการทดสอบของฮาร์ทลีย์ (Hartley's Test)
4. วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบแฟคทอเรียลกลุ่มสมบูรณ์ไม่แตกกำหนด 2×4 (ระดับความสามารถในการอ่านเข้าใจเรื่องภาษาอังกฤษ \times แบบของการจัดสิ่งช่วยให้เกิดความคิดรวบยอดเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษ)
5. การเปรียบเทียบพหุคูณ โดยใช้วิธี HSD ของทูกีย์ (Tukey)

สรุปผลการวิจัย

ผู้วิจัยจะสรุปผลการวิจัยตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งผลการวิจัยสามารถสรุปผลได้ดังนี้

1. การอ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อ แบบการใช้ภาพสี่ประกอบระหว่างเรื่อง แบบการใช้คำถามอรรถนัยประกอบท้ายเรื่อง และแบบเนื้อเรื่องธรรมดา ส่งผลต่อคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านเรื่องภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยที่นักเรียนกลุ่มที่อ่านเรื่องแบบการใช้ภาพสี่ประกอบระหว่างเรื่องได้คะแนนสูง

กว่ากลุ่มที่อ่านเรื่องแบบการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อ กลุ่มที่อ่านเรื่องแบบเนื้อเรื่องธรรมดา และกลุ่มที่อ่านเรื่องแบบการใช้คำถามอัตโนมัติประกอบด้วยเรื่องอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนกลุ่มที่อ่านเรื่องแบบการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อได้คะแนนสูงกว่ากลุ่มที่อ่านเรื่องแบบการใช้คำถามอัตโนมัติประกอบด้วยเรื่อง และกลุ่มที่อ่านเรื่องแบบเนื้อเรื่องธรรมดา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 ตามลำดับ แต่คะแนนไม่แตกต่างกันระหว่างกลุ่มที่อ่านเรื่องแบบเนื้อเรื่องธรรมดา กับกลุ่มที่อ่านเรื่องแบบการใช้คำถามอัตโนมัติประกอบด้วยเรื่อง

2. นักเรียนที่มีระดับความสามารถในการอ่านเข้าใจเรื่องภาษาอังกฤษสูงทำคะแนนจากแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านเรื่องภาษาอังกฤษได้สูงกว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถในการอ่านเข้าใจเรื่องภาษาอังกฤษต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

3. ไม่มีกิริยาร่วมระหว่างแบบของการจัดสิ่งช่วยให้เกิดความคิดรวบยอดเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษ และระดับความสามารถในการอ่านเข้าใจเรื่องภาษาอังกฤษ

ผลการวิจัยนี้ได้นำมากล่าวไว้เพื่อจะได้เลือกแบบของการจัดสิ่งช่วยให้เกิดความคิดรวบยอดเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษ 2 แบบคือ แบบการใช้ภาพสี่ประกอบระหว่างเรื่อง และแบบการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อ ทั้งนี้เพราะการเสนอให้อ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษ 2 แบบดังกล่าว เหมาะสมกับนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม กว่าวิธีอื่น ๆ

อภิปรายผล

จากวัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ เพื่อศึกษาผลของการจัดสิ่งช่วยให้เกิดความคิดรวบยอดเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษต่างรูปแบบที่มีต่อการอ่านเข้าใจเรื่องของนักเรียนที่มีระดับความสามารถในการอ่านเข้าใจเรื่องภาษาอังกฤษต่างกัน เพื่อที่จะได้นำมาพิจารณาว่าแบบของการจัดสิ่งช่วยให้เกิดความคิดรวบยอดเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบใดจะส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านเข้าใจเรื่องภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ดี และแบบใดจะเหมาะสมกับระดับความสามารถในการอ่านเข้าใจเรื่องภาษาอังกฤษสูงและต่ำ เพื่อจะเป็นแนวทางในการจัดสิ่งช่วยให้เกิดความคิดรวบยอดเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแต่ละแบบ ผู้วิจัยจึงได้ตั้งสมมติฐานไว้ 3 ข้อ และอภิปรายผลการทดสอบสมมติฐานโดยลำดับดังนี้

สมมติฐานข้อ 1 กล่าวว่า ถ้าให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษ 4 แบบ คือ แบบการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อ แบบการใช้ภาพสี่ประกอบระหว่างเรื่อง แบบการใช้คำถามอัตโนมัติประกอบด้วย-

ท้ายเรื่อง และแบบเนื้อเรื่องธรรมดา นักเรียนจะได้คะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านเรื่องภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏในตาราง 5 พบว่า ความแตกต่างนี้มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 สมมติฐานจึงได้รับการสนับสนุนจากข้อมูลและการวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบพหุคูณ ดังปรากฏตามตาราง 7 พบว่า มัชฌิมเลขคณิตของนักเรียนกลุ่มที่อ่านเรื่องแบบการใช้ภาพสี่ประกอบระหว่างเรื่อง สูงกว่าของนักเรียนกลุ่มที่อ่านเรื่องแบบการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อ กลุ่มที่อ่านเรื่องแบบเนื้อเรื่องธรรมดา และกลุ่มอ่านเรื่องแบบการใช้คำถามอัตรนัยประกอบท้ายเรื่อง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วอล์คเกอร์ (Walker, 1976 : 6379-A) พบว่า กลุ่มที่เรียนโดยใช้รูปภาพเป็นตัวนำในการจัดความคิดรวบยอด จะทำคะแนนได้สูงกว่ากลุ่มที่เรียนโดยไม่ใช้รูปภาพ นอกจากนี้ยังไปสอดคล้องกับผลการวิจัยของ โฮลล์ (Holmes, 1987 : 14-18) ที่ได้ศึกษาถึงผลของการใช้ภาพประกอบที่มีต่อการตอบคำถามของนักเรียน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่อ่านเนื้อเรื่องที่มีภาพประกอบ และกลุ่มที่ใช้รูปภาพล้วนทำคะแนนได้ดีกว่ากลุ่มที่มีการบรรยายด้วยตัวอักษรอย่างเดียว และยังไม่สอดคล้องกับการวิจัยของ ยูอิลล์ และโจสซีลีน (Yuill and Joscelyne, 1988 : 152-157) ที่ได้ศึกษาถึงอิทธิพลของการจัดระเบียบตัวชี้แนะ และกลวิธีในการอ่านเข้าใจเรื่องของนักเรียนที่มีทักษะในการอ่านสูงและต่ำ พบว่า เรื่องย่อที่มีการจัดระเบียบชื่อเรื่องและภาพส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านเรื่องของกลุ่มที่มีทักษะในการอ่านต่ำ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของแคทซ์แมน และไนฮูอิส (Katzman and Nyenuis, 1972 : 25) จันทรเพ็ญ ไทยประยูร (2511 : 96-98) และพีรนุช ภาสุรภัทร์ (2513 : 100-102) ที่ว่านักเรียนจะชอบภาพสีเหมือนจริงมากกว่าภาพขาวดำ เพราะจะทำให้ความรู้สึกไปในทางตื่นเต้น เร้าใจ สดชื่น และลี และคอปเปน (Lee and Coppem, 1964 :1) ยังกล่าวไว้ว่า ภาพจะนำมาซึ่งประโยชน์หลายอย่าง พร้อมทั้งความสนใจในบทเรียน กำหนดความหมายของเนื้อหาให้ชัดเจน กระตุ้นให้นักเรียนอ่านภาษาอังกฤษได้ดี และยังช่วยให้อารมณ์เกี่ยวข้องกับภูมิหลัง และวัฒนธรรมของคนในประเทศที่พูดภาษาอังกฤษด้วย ดังนั้นนักเรียนที่อ่านเรื่องแบบการใช้ภาพสี่ประกอบระหว่างเรื่องจึงมีความเข้าใจในการอ่านเรื่องภาษาอังกฤษได้ดีกว่านักเรียนที่อ่านเรื่องแบบการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อ แบบเนื้อเรื่องธรรมดา และแบบการใช้คำถามอัตรนัยประกอบท้ายเรื่อง

จากการเปรียบเทียบพหุคูณตามตาราง 7 พบว่า มัชฌิมเลขคณิตของนักเรียนกลุ่มที่อ่านเรื่องแบบการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อ สูงกว่าของนักเรียนกลุ่มที่อ่านเรื่องแบบเนื้อเรื่องธรรมดา และกลุ่ม

ที่อ่านเรื่องแบบการใช้คำถามอัตโนมัติประกอบท้ายเรื่อง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 ตามลำดับ ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ออซูเบล (Ausubel, 1960 : 267-267) พบว่า กลุ่มทดลองที่อ่านบทย่อมีเนื้อหาตรงกับเนื้อเรื่องได้คะแนนการเรียนรู้ และความคงทนในการจำเนื้อเรื่องมากกว่ากลุ่มที่อ่านบทย่อที่มีใจความไม่ตรงกับเนื้อเรื่อง และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ แอลเลน (Allen, 1970 : 333-339) ปรากฏว่านักเรียนที่ได้อ่านบทนำเรื่องทำคะแนนได้สูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้อ่านบทนำเรื่อง นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ สตุติพันธ์ หวังสุริยะ (2530 : บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย และความสามารถในการอ่านเร็วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่า การสอนอ่านภาษาไทยจากบทเรียนที่มีบทสรุปก่อนการอ่าน และหลังการอ่านเรื่องทำให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่า การสอนอ่านภาษาไทยจากบทเรียนที่ไม่มีบทสรุปเรื่องในทำนองเดียวกัน การอ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษที่มีการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อทำให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่า การอ่านเรื่องแบบเนื้อเรื่องธรรมดาและเนื้อเรื่องที่มีคำถามอัตโนมัติประกอบท้ายเรื่อง

จากการเปรียบเทียบพหุคูณตามตาราง 7 พบว่า มัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความเข้าใจในการอ่านเรื่องภาษาอังกฤษของนักเรียนที่อ่านเรื่องแบบเนื้อเรื่องธรรมดา และนักเรียนที่อ่านเรื่องแบบการใช้คำถามอัตโนมัติประกอบท้ายเรื่อง ไม่แตกต่างกัน ซึ่งขัดแย้งกับผลการวิจัยของเอลลิส และคนอื่นๆ (Ellis and others, 1982 : 860-867) ที่พบว่า กลุ่มที่อ่านเรื่องที่มีคำถามเสริม กลุ่มที่ได้รับการแนะนำ และกลุ่มที่อ่านเรื่องที่มีคำถามเสริมและได้รับการแนะนำ ได้คะแนนสูงกว่ากลุ่มที่อ่านเรื่องเพียงอย่างเดียวโดยไม่มีวิธีใดมาเสริม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าการใช้คำถาม ประกอบท้ายเรื่องในการวิจัยครั้งนี้เป็นคำถามแบบอัตโนมัติ และคำถามเหล่านั้นไม่ได้ตรงกับคำถามในแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านเรื่อง และขณะที่ให้เขาอ่านเนื้อเรื่องและตอบคำถามอัตโนมัติเหล่านั้นในใจ เขาอาจจะฝึกลอยๆไม่ตั้งใจ ดังที่ ดีส และฮัลส์ (Deese and Hulse, 1967 : 299-303) ได้ทดลองให้ผู้เรียนเรียนคำอย่างไม่ตั้งใจ เปรียบเทียบกับการเรียนอย่างตั้งใจ พบว่า การเรียนแบบตั้งใจได้ผลดีกว่าการเรียนแบบไม่ตั้งใจ หรืออีกนัยหนึ่ง นักเรียนอาจจะไม่คุ้นเคยกับการตอบคำถามอัตโนมัติแบบในใจ เพราะโดยทั่วไปแล้วเขาจะได้รับการฝึกให้ตอบคำถามแบบปากเปล่าหรือให้เขียนตอบ จึงทำให้เขาเสียเวลาในการเรียนและเกิดความสับสน ดังนั้นการวิจัยครั้งนี้ถ้าดูจากค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความเข้าใจในการอ่านเข้าใจเรื่องภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มที่อ่านเรื่องแบบการใช้คำถามอัตโนมัติประกอบ

ท้ายเรื่องต่ำกว่านักเรียนกลุ่มที่อ่านเรื่องแบบเนื้อเรื่องธรรมดา แต่เมื่อนำค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความเข้าใจในการอ่านทั้งสองกลุ่มมาเปรียบเทียบพหุคูณ พบว่าไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 2 กล่าวว่า ถ้าให้นักเรียนที่มีระดับความสามารถในการอ่านเข้าใจเรื่องภาษาอังกฤษต่างกัน อ่านเนื้อเรื่องที่มีการจัดสิ่งช่วยให้เกิดความคิดรวบยอด 4 แบบ นักเรียนที่มีระดับความสามารถในการอ่านเข้าใจเรื่องภาษาอังกฤษสูง จะได้คะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านมากกว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถในการอ่านเข้าใจเรื่องภาษาอังกฤษต่ำ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามที่ปรากฏในตาราง 5 พบว่า นักเรียนที่มีระดับความสามารถในการอ่านเข้าใจเรื่องภาษาอังกฤษสูง มีค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความเข้าใจในการอ่านเรื่องภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถในการอ่านเข้าใจเรื่องภาษาอังกฤษต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ดังนั้นสมมติฐานข้อที่ 2 จึงได้รับการสนับสนุน ซึ่งไปสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ไทเลอร์, คิลานีย์ และกินนุแคน (Tyler, Delaney and Kinnucan, 1983 : 359-373) ที่พบว่า ผู้ที่มีความสามารถทางการอ่านสูงประสบความสำเร็จในการอ่านตามวิธีต่าง ๆ สูงกว่าผู้ที่มีความสามารถทางการอ่านต่ำ และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุเทพ สว่างศรี (2528 : 25-27) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ เมื่อใช้ภาพประกอบเรื่องที่ต่างกัน พบว่า กลุ่มที่มีระดับความสามารถในการอ่านเข้าใจภาษาอังกฤษสูง ปานกลาง และต่ำ ทำคะแนนจากแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ดังนั้นจึงเห็นได้ว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถในการอ่านเข้าใจเรื่องภาษาอังกฤษสูง ไม่ว่าจะอ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษที่มีการจัดสิ่งช่วยให้เกิดความคิดรวบยอดแบบใด ก็ย่อมได้คะแนนจากแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านเรื่องสูงกว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถในการอ่านเข้าใจภาษาอังกฤษต่ำ

สมมติฐานข้อที่ 3 กล่าวว่า ถ้าให้นักเรียนที่มีระดับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูง และต่ำอ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษ 4 แบบคือ แบบการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อ แบบการใช้ภาพประกอบระหว่างเรื่อง แบบการใช้คำถามอัตโนมัติประกอบท้ายเรื่อง และแบบเนื้อเรื่องธรรมดาแล้ว การอ่านเรื่องภาษาอังกฤษทั้ง 4 แบบ จะส่งผลต่อคะแนนวัดความเข้าใจในการอ่านเรื่องภาษาอังกฤษแตกต่างกันออกไปตามระดับความสามารถในการอ่านเข้าใจเรื่องภาษาอังกฤษ หรือมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างแบบของการจัดสิ่งช่วยให้เกิดความคิดรวบยอดเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษ และระดับความสามารถในการอ่านเข้าใจเรื่องภาษาอังกฤษ ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ปรากฏในตาราง 5 พบว่า ผลต่างระหว่าง

มีขณิณมเลขคณิตของคะแนนความเข้าใจในการอ่านเรื่องภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีระดับความสามารถในการอ่านเข้าใจเรื่องภาษาอังกฤษสูงและต่ำ จากการอ่านเรื่องที่มีการจัดสิ่งช่วยให้เกิดความคิดรวบยอดต่างรูปแบบทั้ง 4 แบบ ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือไม่มีกิริยาร่วม ระหว่างระดับความสามารถในการอ่านเข้าใจเรื่องภาษาอังกฤษกับการจัดสิ่งช่วยให้เกิดความคิดรวบยอดเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษ แสดงว่าระดับความสามารถในการอ่านเข้าใจเรื่อง และการจัดสิ่งช่วยให้เกิดความคิดรวบยอดเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษไม่ขึ้นแก่กันและกัน ดังนั้นสมมติฐานข้อนี้จึงไม่ได้รับการสนับสนุนจากข้อมูล

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะนี้จะเสนอแนะภายในขอบเขตของการทำวิจัยครั้งนี้

1. เนื่องจากพบว่า การจัดสิ่งช่วยให้เกิดความคิดรวบยอดเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษ ทำให้นักเรียนทำคะแนนจากแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านเรื่องภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ซึ่งการจัดสิ่งช่วยให้เกิดความคิดรวบยอดเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบการใช้ภาพสี่ประกอบระหว่างเรื่อง ทำให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านได้ดีที่สุด แบบการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อรองลงมา ส่วนแบบเนื้อเรื่องธรรมดา กับแบบการใช้คำถามอัดนัยประกอบท้ายเรื่อง ได้ผลไม่แตกต่างกัน ดังนั้นในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจสำหรับนักเรียนระดับมัธยมให้มีประสิทธิภาพ

1.1 ผู้สอนควรจัดเรื่องแบบการใช้ภาพสี่ประกอบระหว่างเรื่อง ให้นักเรียนอ่านเพราะนอกจากเพิ่มผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเข้าใจเรื่องแล้วยังเป็นการเร้าความสนใจแก่เด็กด้วย หรือถ้าผู้สอนไม่สามารถจัดทำเนื้อเรื่องแบบดังกล่าวได้ ผู้สอนก็ควรเลือกใช้แบบการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อ เพราะการจัดสิ่งช่วยให้เกิดความคิดรวบยอดเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบนี้ก็ให้ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านเพื่อความเข้าใจสูงเช่นกัน และผู้สอนสามารถทำขึ้นมาใช้เองได้ง่าย

1.2 สำหรับนักวิชาการ นักการศึกษา หรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับการผลิตเอกสารประกอบการอ่านหรือแต่งหนังสือประเภทส่งเสริมการอ่าน ก็ควรใช้รูปแบบดังกล่าวข้างต้น

2. เนื่องจากพบว่า นักเรียนที่มีระดับความสามารถในการอ่านเข้าใจเรื่องภาษาอังกฤษสูงและต่ำ อ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจจากเรื่องที่มีการจัดสิ่งช่วยให้เกิดความคิดรวบยอดทั้ง 4 แบบได้ดีทำนองเดียวกันตามลำดับ โดยเฉพาะแบบการใช้ภาพสี่ประกอบระหว่างเรื่องและแบบการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อ ดังนั้นในการเรียนการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียน

ระดับมัธยมเพื่อให้มีประสิทธิภาพ

2.1 ผู้สอนสามารถจัดเรื่อง 2 แบบดังกล่าวมาให้นักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านเข้าใจเรื่องสูงและต่ำในชั้นเดียวกันอ่านพร้อมกันได้

2.2 สำหรับนักวิชาการ นักการศึกษา หรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับการผลิตเอกสารประกอบการอ่านหรือแต่งหนังสือประเภทส่งเสริมการอ่านก็ควรใช้รูปแบบดังกล่าว 2 แบบข้างต้น แต่เนื้อหาที่นำมาจัดควรจะมีคามยากง่ายปานกลาง เพื่อความเหมาะสมกับนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ควรศึกษาเปรียบเทียบการจัดสิ่งช่วยให้เกิดความคิดรวบยอดเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษ ทั้ง 4 แบบ ในระดับชั้นอื่น ๆ เพื่อจะได้ทราบว่า การจัดสิ่งช่วยให้เกิดความคิดรวบยอดนั้นส่งผลต่อการอ่านเข้าใจเรื่องแตกต่างกันหรือไม่

3.2 ควรศึกษาเปรียบเทียบการจัดสิ่งช่วยให้เกิดความคิดรวบยอดในเนื้อหาวิชาอื่น ๆ ที่ต้องการฝึกทักษะการอ่าน เพื่อจะได้ทราบว่า การจัดสิ่งช่วยให้เกิดความคิดรวบยอดนั้น ส่งผลต่อการอ่านเข้าใจเรื่องแตกต่างกันหรือไม่

3.3 ควรศึกษาเปรียบเทียบแบบการจัดสิ่งช่วยให้เกิดความคิดรวบยอดเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบอื่น ๆ บ้าง เช่น การใช้ภาพสีประกอบด้วยเนื้อเรื่องย่อ การใช้ภาพสีประกอบด้วยตัวชี้แนะ แบบเนื้อเรื่องย่อกับคำถามแบบถูกผิด ฯลฯ เพื่อให้ได้แบบการสอนอ่านที่ดีที่สุด

3.4 ควรศึกษาเปรียบเทียบการจัดสิ่งช่วยให้เกิดความคิดรวบยอดเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษ ทั้ง 4 แบบ โดยขยายเวลาให้นานขึ้นและเนื้อหาให้กว้างกว่านี้

3.5 ควรศึกษาเปรียบเทียบการจัดสิ่งช่วยให้เกิดความคิดรวบยอดเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีความแตกต่างกันในด้านต่าง ๆ ดูบ้าง เช่น เจตคติต่อการเรียน ความถนัดทางการเรียน ความพร้อมทางภาษา ฯลฯ ว่ามีผลต่อการอ่านเข้าใจเรื่องภาษาอังกฤษแตกต่างกันหรือไม่